

KRISTUS ÅTERVÄNDER - FÖRMEDLAR SIN SANNING
BREV 3

(Eftersom dessa brev för er in i en andlig-mental dimension som överskrider nivån för mänskliga förehavanden och verksamhet, införlivas de bäst om de föregås av ett tillstånd av inre tystnad. Det är först när ni befinner er i ett tillstånd av fullständig mottaglighet som dessa Brev kan penetrera ert mänskliga tänkande med sin verklighet.)

Det är min GRÄNSLÖSA HIMMELSKA KÄRLEK som driver mig, att gång på gång, återvända för att skriva till människorna. Mitt syfte är att alla de som är redo att mottaga den, skall få tillgång till den kunskap som gör det möjligt för dem att överskrida människoskapet och smälta samman med 'FadersMedvetandet' - det sanna 'Kärleks medvetandet' i vilket allt som är vackert och frikostigt förverkligas.

Som jag tidigare anfört och vill upprepa var hela mitt uppdrag på jorden föranlett av KÄRLEK och avsåg ENBART att undervisa om Tillvarons Sanning, ty utan denna kunskap finns inget hopp om förlossning från den möda som människan föds att uthärda.

Jag vet att detta uttalande medför mycken sorg för hängivna och dedicerade anhängare av den Kristna tron och för alla dem som inriktat hela sin tro på personen 'Jesus'. Men i sanning säger jag er, om ni skall kunna befria er från det människoskap som hindrar er att fullt ut förstå den UNIVERSELLA SANNINGEN och förstå det '*andligt - mänskliga*' tillståndets sanna natur, det som jag kallade för 'Guds Rike', *måste ni vända de gamla dogmerna om 'frälsning genom lammets blod', treenigheten och andra trossatser ryggen och med ett helt öppet mottagande sinne närma er SANNINGEN OM TILLVARON.*

Någon annan frälsning är inte möjlig. "Gud" kan inte "frälsa" er, ty i sin okunnighet om tillvarons givna omständigheter kommer människor att fortsätta att göra samma triviala misstag till tidens ände och på så sätt *frammana sina egna sjukdomar och sitt eget elände.* Dessutom, oberoende av vad en människas tro än är vad rör 'frälsning från synd', är detta en mänsklig villfarelse, eftersom Lagen om Orsak och Verkan är orubblig och är en inneboende naturlig egenskap i tillvaron. Man kan inte skilja verkan från orsak, inte heller kan man avlägsna orsak och ändå ha verkan. På varje nivå av Varande är detta en Sanning. Ni är kanske nu tillräckligt avancerade i ert tänkande för att kunna ta emot följande sanning om er jordiska existens.

Lagen om 'Orsak och Verkan 'Sådd och Skörd' är det synliga resultatet av det ni kallar 'elektromagnetism'. Ingen med någon vetenskaplig kunskap skulle förvänta sig att 'Gud' skulle åsidosätta 'elektromagnetismens' lagar som utgör 'aktivitet – bindning - avvisande'.

'Aktivitet - bindning - avvisande' eller 'Rörelse dragningskraft - Avväjande' är grundläggande IMPULSER i EXISTENSEN och i själva det MÄNSKLIGA MEDVETANDET och har frambringat alla era synliga livsformer . De är skapelsens enda "instrument" eller verktyg'. De ansvarar för utformningen av substansen eller "materien" och också för utvecklingen av individualiserade former och slutligen för själva personligheten i alla levande varelser.

Då dessa lagar är grundläggande i er individualiserade existens är det omöjligt att åsidosätta dem. Därför kan ni inte ignorera de inneboende problemen i er individuella existens och tro att 'Gud' skall frälsa er ifrån dem. Ert enda hopp om slutlig befrielse, att få stiga av de jordiska erfarenheternas trampkvarn, är att erkänna och godta dem. Att sedan minut för minut verka för att övervinna dem och småningom förenas, i sinnets, hjärtats och handlingens renhet och bli 'ett' med det Universella Kärleks Medvetandet - 'Fadern' som utför KÄRLEKSVERKET.

Samtidigt som ni växer i medvetenhet om 'Faderns' sanna NATUR 'inom er, överskridande och runt omkring er' kommer ni att ha en orubblig övertygelse att ni i varje ögonblick hämtar inspiration, kraft och upplyftande direkt från 'Fadern' inom er och omkring er.

Ni kommer att VETA att det i själva verket är "Fadern" som stöder och vägleder er in Riket för 'Faderkärlekens Medvetande'.

Det kommer att bli helt klart för er att fastän "Fadern" är universell, är Det ändå individuellt för er. Det känner er, är medvetet om era tankar och problem. Inom 'Faderskärlekens Medvetande' finns de fulländade lösningarna som väntar på att bli upptäckta. När ni lägger märke till dem befrias ni från smärta. Ni blir böjliga och villiga att lyssna.

Till dess ni är villiga att lyssna fylls ni aldrig av 'Faderskärlekens Medvetande'.

Jag skall berätta en liknelse för er. Tänk er ett barn som skriker och sparkar för att han vill ha en glass. Undertiden detta pågår, väntar hans far tålmodigt vid dörren till hans rum för att visa honom att han redan hämtat glass och *frukt* åt honom.

Ni tror att denna liknelse är osannolik, icke desto mindre är den sann. Mödrar minns tillfällen då barnen varit otröstliga över någonting och vägrat lyssna på vad modern försökt säga trots att hon haft lösningen tillhands i samma ögonblick de slutat skrika och torkat sina tårar.

Jag kan se människors slit, deras gråt och tårar och min medkänsla är utan gränser.

Ni blir hörda men i ert nuvarande medvetandetillstånd är det mycket lite jag kan göra för er. Jag kan inte penetrera bojorna och kedjorna av årtal av ignorant tänkande och handlande.

Jag ser smärtan förevigas i kyrkorna, i gudstjänsterna och i predikstolarna p.g.a. oupplysta predikningar. Jag ser nationers och deras folks ansträngningar att hantera de svårigheter som uppkommer ur deras traditionella värderingar, kulturer och religiösa tro. Jag ser begränsningarna i deras dagliga liv, bristen på uppfyllelse av deras behov och syften och det lidande som härrör sig från relationer av alla slag. Det kollektiva medvetande som har sitt ursprung i världen är förorenat av rädslor, förbittring, vrede, emotionell turbulens, av passionerade begär, hämnd och utmattning, sammanblandat med medkänsla, en beslutsamhet att upplyfta världsmedvetandet och en hängivenhet att söka efter den villkorlösa kärleken av dem som mottagit inspiration och upplysning till en viss grad. *Jag kommer dem nära som åkallar mig och arbetar tillsammans med dem för att underlätta deras nöd, men deras sätt att tänka och deras tro är så starkt inpräntade i deras hjärnor, att min Sanning inte förmår tränga igenom och medföra ny kunskap till deras intellekt. Många har hört, om än kortfattat och ofullständigt, men har saknat mod att ta emot nya idéer och att prata om dem.* För övrigt har tiden inte varit den rätta att tränga igenom det mänskliga medvetandets barriärer för att undervisa er.

Men nu är tiden inne. Ni har förflyttat er till en ny ordning i vibrationsfrekvenserna som underlättar för er att stiga ur den tidigare tidsålderns materialism. Detta kan låta märkligt, men det finns en universell kunskapsdepå av energier, som ni inte har en aning om. Vid denna tidpunkt finns inget jordiskt intellekt som är kapabelt att förstå detta. *Det är bara möjligt för er att 'föreställa er' det energispektra, som inte är sanningen.*

Det kan därför vara till hjälp om ni godtar mina utsagor, tillitsfullt, ty de är sanna. Ni förflyttar er in i nya svängningsfrekvenser vad rör 'mänskligt medvetande' som möjliggör för er att gå vidare i den andligt mentala utveckling som jag redogjorde för i **Brev 1.**

Eftersom jag avvikit måste jag nu upprepa mig. Ni kan lika lite undgå den mest fundamentala **Lagen i Tillvaron**, vad gäller ert tänkande och känsloliv - sådd och skörd - som ni kan undgå elektromagnetismens lagar i er materiella värld, ty elektromagnetism är den **IMPULS**

som framkallar lagen om sådd och skörd på samma sätt som elektromagnetismen frambringa former i det fundamentala fältet för energipartiklar.

Därför är det en omöjlighet att fortsätta att tro på Kristens dogma och samtidigt försöka följa dessa **Brev**, ty dogmer som relaterar till 'frälsning genom min död på korset', Treenigheten, fysisk uppståndelse från de döda och bruket av rökelse och bestämda böneformulär är felaktiga och de sanningar som föreläggs er i dessa Brev är Sanningen. Dogmerna och den sakrala infattningen är vad som kallas "villospår" i syfte att fånga er uppmärksamhet och trohet men döljer Sanningen i min undervisning.

Av denna anledning måste **Breven** skrivas.

Enda sättet för mig att nå fram vid denna tidpunkt, när världen är i färd med att gå in i en ny mental/emotionell ordning är att använda mig av ett mottagligt, lydigt och avprogrammerat sinne som mottagare för min undervisning och som kan utföra det manuella arbetet för mig. **Dessa Brev erbjuder den enda sanna möjligheten för människor att finna vägen till den andliga dimensionen i vilken alla mänskliga ofullkomligheter tonar bort och endast kärleken återstår.**

Allt annat som påstås är endast mänsklig rationalism och förnuft - och de är inte SANNINGEN.

Människor söker nya vägar att lösa gamla problem, särskilt i Amerika. Men fram till dess att de förstår LIVETS sanna natur, egot och Tillvarons Lagar kommer de endast att stärka 'egots' dragningskraft och deras plågor kommer att fortgå.

Minns, att då jag för er på följande sidor återger den enkla Sanning som jag utgav redan för två tusen år sedan, förblir denna Sanning konstant och oföränderlig.

Det är därför endast möjligt att fördjupa er förståelse av Sanningen, inte att förändra den.

Har ni insett, då ni läst de två första **Breven**, att allt det jag berättade för Palestinas folk var resultatet av det jag förstod om '**tillvarons verklighet**' i öknen; **att inget på jorden var solitt?**

Minns ni att i mitt transcendentala tillstånd, då jag såg på stenarna, sanden, bergen och vattnet nedanför mig i Döda Havet, verkade allt vara '**skimrande små dammkorn**'?

Stenarna, sanden, bergen och vattnet var åtskilda från varandra endast genom den skenbara densiteten i partiklarna i 'skimret'.

Jag kan inte beskriva det jag såg på något annat sätt eller framlägga fakta rörande den sanna substansen i 'materian' och i den skenbart solida strukturen och konstruktionen i den värld ni lever i.

Modern retorik skulle förmodligen kalla 'skimret i dammkornen' för partikelsvängningar.

Kanske kunde de två termerna kombineras och så beskriva den mest grundläggande synliga 'verkligheten' som **'skimrande partiklar'**. Detta förmedlar förnimmelsen av det 'glödande ljus' i vilket jag såg dammkornen dansa.

Efter att sagt allt det föregående som en inledning till redogörelsen för min verksamhet i Palestina, låt mig ta er med till en annan dag, för två tusen år sedan, då solen sken och himlen var klar och blå. Jag började gå upp till kullarna med mina lärjungar i avsikt att dra mig tillbaka för att vila, meditera och bedja.

Så skulle dock inte ske. Vi trodde oss kunna undkomma, men trots att vi förmedlat våra intentioner för människorna åtföljdes vi, till att börja med av ett fåtal, som sedan ropade till andra att vi var på väg till bergen. Fastän vi bad dem att återvända till sina hem var det snart en stor klunga människor som följde efter oss. De insisterade att jag skulle tala till dem. Ni kanske undrar varför de var så ivriga att lyssna till mig?

Intuitivt förstod de att jag förmedlade LIVETS ord till dem.

Ständigt visade jag dem **'Faderns'** gärningar runt om dem och detta ingav dem hopp och hjälpte dem att se på världen med nya ögon.

Jag talade om **KÄRLEKEN** med dem och det gav dem tröst.

Därför kunde jag uppmana dem, i vetskap om att de skulle förstå och hålla med mig:

"Kom till mig ni som är trötta och tyngda av bördor och jag skall skänka er vila. Mitt ok är lätt och min börda ringa."

De visste att då jag talade på detta sätt, vilket jag ofta gjorde, jämförde jag de judiska ledarnas lagar och regelverk med den Sanning jag erbjöd människorna.

Därför, när folket bad mig undervisa dem, kunde jag inget annat göra än sätta mig ner på en sten - och undervisa dem.

Jag bestämde mig för att om de kommit så här långt för att lyssna på mig, skulle de få höra något de skulle minnas och möjligen tala om under hela sitt liv.

Jag visste att oaktat allt jag sagt om **'Fadern'** och **'Faderskärleken'** var de alltjämt oroliga för att bli avvisade av 'Gud'. Fastän jag försökt hjälpa dem att förstå att den **'Fader'** jag talade om inte var den personifierade 'Gud' som de tillbad, visste jag att de var förvirrade.

Även om jag gång på gång upprepat att **'Fadern'** levde inom dem, oroade de sig ändå för att pådra sig bestraffning från ovan om de trodde på mig.

Vad skulle jag undervisa dem om idag frågade jag **'Fadern'**? Jag lade märke till getterna och fåren som betade på sluttningen övervakade av sin herdes vakande öga och dagens budskap blev klart för mig.

Jag reste mig upp och ropade högt för att min röst skulle bära över massorna: 'se dessa får och getter som betar på sluttningarna. Fåren på ena sidan och getterna på den andra. Se på fåren. De är tåliga och icke aggressiva mot varandra även då de trängs ihop i ett hörn av sin inhägnad. De betar tyst och gör aldrig anspråk på mark som inte tillkommer dem. De lämnar

efter sig betesmark som är väl avbetad men inte skadad och tillåter därmed gräset att repa sig efter det de passerat. Viktigast av allt, de lyssnar efter sin herdes röst. Därför tar han väl hand om dem. Han leder dem till de bästa betesmarkerna och sover med dem på natten, så att inte hundar eller rövare kan hota dem.

Se på getterna, hur de kravlar och hoppar över stenarna och försätter sig i besvärliga och farliga situationer. De sliter i buskar och trädens grönska. De förstör. Vore det inte för deras nytta för människorna funnes det inte något annat för dem än att vara fastkedjade hela dagen eller satta ut i öknen.

Jag ser er nedanför mig och jag vet att bland er finns många får- men också många getter.”

Det hördes några vreda mumlande, men på det hela taget knuffade och puffade människorna vänskapligt på varandra och pekade skrattande och nickande ut 'getterna'

Det var roligt att se dem skratta så jag fortsatte: 'Man vet vilka som är får i hemmets utformning, i hur de bemöter sina grannar och hur de betraktas av alla i sitt grannskap. På samma sätt kan man utskilja getterna - är det troligt att de har många vänner?'

Ett ljudligt mullrande 'nej' hördes från skaran och åtföljdes av mycket skratt.

'Följer herden efter getterna och har vård över dem - eller måste de ta hand om sig själva och komma hem själva för att bli mjölkade om aftonen?'

Återigen skrattade och ropade människorna ut olika svar, några av dem roande och snarfyndiga.

'Sålunda är det också med er som är får och de av er som är getter. Är ni får skyddas ni av **'Fadern'**. Är ni getter skyddas ni inte av **'Fadern'** eftersom ni egensinnigt tillfredsställer era egna begär och troligen efterlämnar ett spår av förintelse efter er. Säg mig - *kan 'Fadern' skydda människor som är getter?'*

Människoskaran var tyst men lyssnade intensivt.

'Säger ni då att **'Fadern'** är vred på getterna och inte skyddar dem, eller skulle ni hellre säga att herden har vård om sina får och skulle också värna om getterna om de tillät det. Att **'Fadern'** älskar får och getter lika mycket men kan inte skydda dem likvärdigt på grund av getternas 'naturliga *uppträdande*'?

Beakta också fårens och getternas kosthållning. Fåren är nöjda med att *enbart äta gräs som deras magar är perfekt skapta för, medan geten äter allt han kommer över utan hänsyn till sin konstitution*. Sammalunda är det med människor som inte bryr sig om vad de fyller sitt sinne med eftersom de inte har något fastslaget mål eller klart syfte. Precis som getterna, inser de inte när deras mentala föda är skadlig för dem eller leder dem i en riktning de inte borde ta i sitt dagliga liv eller huruvida det leder dem in i skadliga myter eller farliga villfarelser.

De strövar omkring och plockar upp den mentala motsvarigheten till taggiga, buskar, gamla skor, tygbitar, löv, tistlar, ogräs för att de saknar sunt förnuft.'

En man ropade: 'Mästare, vad händer om en människa, som är ett får, gör ett misstag och råkar i trångmål. Överger 'Fadern' honom då?

Jag svarade honom med en motfråga: 'Vad gör herden då ett av hans får faller ner i en grop eller störtar ned i en avgrund eller fastnar bland taggiga buskar? Jag skall berätta det för er. Herden lämnar sin hjord och snabbt söker han det förlorade fåret och lämnar det inte förrän han fört det i säkerhet. Så är det också med 'Fadern' - inte ens ett får kan undvika att göra fel på sätt eller annat, men ni kan vara förvissade om att 'Fadern' omedelbart g~~ens~~varar på dess bråkande och räddar det. Skulle en get börja bete sig som ett får och lyssna till sin herdes röst då *skulle även han få herdens skydd och värn på samma sätt som fåret.*

Så är det också för er och med **Himmelriket - 'Guds'Rike**. Flere röster hördes be mig berätta vad jag menade med 'Guds' Rike.

Det jag säger er är olikt något ni hört av någon profet.

'Försök inte förstå det jag säger genom att tänka på vad era Lärare förmedlat åt er. De kan bara återupprepa det som står skrivet i skrifterna men äger ingen personlig kännedom om Guds Rike eller himmelen.

'Gud är inte inrymd på en särskild plats, utan är överallt liksom himlen och luften ovanför er.

Det Heliga Ordet talar sant när det säger "I Gud lever, verkar och har ni ert varande". Ty Guds Rike finns omkring er, ovanför er och även inom er - och ni har tillträde till Guds Rike"

Människorna ropade otåligt: 'Men vad är det?'

'Det är ett sinnets och hjärtats tillstånd som är helt besatt av 'Gud- er 'Fader'. Då ni befinner er i detta tillstånd är 'Fadern' er kropps huvudman och styr allt ni gör och hela ert liv'.

Några bland dem muttrade 'Hur kan detta vara möjligt?'

'Det är möjligt att vara så tömd på självet - eller på själviska begär, fiendskap, vrede, svartsjuka, lystnad, hämndlystenhet, att bara 'Gud' finns kvar och har kontrollen över ert sinne och hjärta.

'Vad sker då?' frågade en kvinna.

'Då går man in i ett 'varandetillstånd' som är styrt av 'Gud'. Det är helt och hållet vackert och lysande. Det är kärlek, det är generositet, det är att bry sig om andra på samma sätt som man bryr sig om sig själv, det är icke fördömande eftersom man godtar andra människor precis som de är i vetskap om att också de är 'Guds' barn och likvärdiga i 'Faderns' hägn. Det är obeskrivbar lycka bortom alla gränser, det är glädje

över jordens skönhet, det är obegränsat liv och utökad energi, det är hälsa och uppfyllelse av varje behov före man ens har kännedom om att behovet föreligger'.

'Varför förmedlar inte rabbinerna oss detta hördes fler klagande röster.

'För att endast jag har skådat 'Fadern', endast jag vet hur världen har tillkommit och känner tillvarons lagar. Och eftersom jag är underkunnig om allt detta behöver ni bara komma till mig och fråga och jag skall avslöja allt som givits mig att se. I sanning säger jag er - de bland er som tror och förstår - och strävar att dagligen sätta mina ord i verket, är befriade från de vedermödor som mänskligheten underkastas. Ni lider eftersom ni inte förstår hur ni har skapats och det sanna syftet för vilket ni fötts.

'Ni är födda för att vara 'Faderns' söner och arvingar, för att glädjas åt allt det 'Fadern' är i sig Själ och allt vad Det kan skänka er. Men ni vänder Himmelrikets härlighet ryggen och söker förströelse i jordiska ting. Så länge ni gör det kommer ni aldrig att finna Guds rike och inte heller att träda in i Himmelriket.'

Hur skall vi då träda in i Riket?

'Jag har redan berättat det för er. Ni träder in i **Himmelriket** i samma stund som ni känner ånger över vad ni är i ert hjärta och sinne. När ni bär fram det onda inom er till 'Fadern' och ber om förlåtelse och om styrka att bli renade från era onda tankar, ord och handlingar, och slutgiltigt gör er av med dem, då kan ni vara förvissade om att ni är nära att finna

Himmelriket. Då detta har blivit utfört kommer ni att finna att er inställning till andra förändras, ty 'Fadern' är i färd med att utföra **Sitt Kärleksverk** i er. Ni blir befriade från de onda begärens och handlingarnas kedjor och bojor som tidigare band er och gjorde er till fångar i världen. Mer än detta finner ni att 'Fadern' tillgodoser varje behov ni har.'

En kvinna ropade: 'Jag har ett behov just nu. Jag är hungrig'.

Människorna skrattade men fler röster föll in och sade: 'Vi har varit hos dig i många timmar. Du tvingade oss att gå långt förrän du gick med på att undervisa oss. Vi har visat dig att vi är goda får. Vill du inte hjälpa oss nu och tillfredsställa vår hunger?'

Jag insåg att vad de sade var sant och kände djupt medkännande med dem. De hade följt mig, inte enbart för att bli helade utan också för att de längtade efter att höra **Sanningen** så som den givits mig av 'Fadern'. Jag hade sagt åt dem att 'Fadern' tillfredsställer deras behov.

Detta skulle vara en möjlighet för mig att visa dem trons kraft och den **Kraft** som är 'Gud'.

Jag skulle bevisa för dem att ingenting är omöjligt då man i sanning hade tro såsom jag hade.

Jag kallade på mina lärjungar och bad dem ta reda på om några bland de närvarande hade mat med sig. De fann en ung pojke som hade bröd och fisk som de hämtade till mig. Jag drog mig tillbaka från folkmassan och betraktade tyst brödet och fiskarna, i **vetskap** om att de var blott '**Gud**' **Sinnets Kraft**', substansen i all' materia' som gjorts synlig.

Jag visste att '**Gud' Sinnets Kraft'** var gränslöst och mäktigt aktiv i mitt medvetande. **Jag visste** att '**Faderns' natur** är att uppfylla alla behov. I det jag välsignade födan, kände jag **KRAFTEN** flöda genom mitt sinne, min kropp och mina händer och **jag visste** att människornas hunger skulle stillas. Jag visste inte hur, endast att så skulle ske. Jag tog korgarna med mat och sade åt mina lärjungar att dela ut innehållet, absolut **övertygad** om att alla skulle få så mycket de behövde.

Allteftersom brödet bröts och skickades runt förökades det till dess att alla försett sig och var mättade. Det återstod ett flertal korgar med överbliven föda.

På detta sätt åskådliggjorde jag att 'materia', - allt synligt i universum - **är sinnet/ medvetandet synliggjort i dammkornens svängningar** (som vetenskapen kallar partiklar). Förändring i 'kornens svängningar', således förändring i 'materia', äger rum som en följd av kraftfullt styrda, disciplinerade, fokuserade rörelser/fantasier i **sinnet/ medvetande energin**.

När man handlar utifrån ett rent 'kärleksmedvetande' för andra människors välfärd, är DE GRÄNSER SOM MÄNNISKANS INTELLEKT SÄTTER UPP FÖR ARBETET de enda gränserna för 'Faderns' Kärleksverk' i världen, sådana förändringar i 'materia' kan äga rum först när 'människans' medvetande är i fullkomlig harmoni och förenad med 'Faderns Universella Medvetande'.

Även om det rådde stor förundran bland människorna och bland mina lärjungar, när folket förplägades på detta sätt, **förstod inte en enda bland dem** hur något sådant kunde ske. De kunde bara sluta sig till att detta var det största mirakel de någonsin bevittnat. Det bekräftade också deras tro på att jag var Guds Son.

Vid ett annat tillfälle satt jag under ett träd utanför Bethesda, omgiven av människor som fört sina sjuka till mig för att bli helade. Som alltid förundrade de sig över att de återvann liv och hälsa och ville veta hur dessa mirakel kunde ske.

Återigen försökte jag få dem att förstå **Trons Makt**.

I evangelierna har det sagts att jag påstått, att om en människa har en tro, litet som ett senapskorn, skulle han kunna försätta berg i rörelse. Detta uttalande är en misstolkning av vad jag i själva verket sade och avslöjar hur lite mina lärjungar och evangelister förstod av min undervisning medan vi var på jorden.

Om en människa innehar en 'tro', litet som ett senapskorn - vad innebär det?

Hur kan man mäta tron på detta sätt?

Tro är tro.

Det är en 'kraft av total övertygelse', som helt tar sinnet i besittning och kan inte begränsas av 'storlek'.

Tron, - som uppstår ur behovet att tro på något, för att en sådan tro skulle tjäna ett syfte på sätt eller annat, kan vara kraftfull och stark, men den kan aldrig värderas i storlek!

Tilltro är ännu starkare. Den är hörsägens och logikens avkomma. För att ni hört något och övertygats om att det ni hört eller läst är sanning, utvecklar ni en djup tilltro till det ni hört. Ni tror att det är sant. Ni tror helt och fullt på ett sätt som trotsar all motsägelse.

Ständigt sade jag åt människorna: 'Ha tilltro till att ni kommer att erhålla - och ni skall erhålla'.

Jag visste emellertid, att vid denna tidpunkt, skulle det vara hart när omöjligt för människor att besitta en tro, som skulle framkalla mirakel, för oberoende av hur jag än beskrev Sanningen för dem, skulle de ändå aldrig äga den eftertryckliga *vetskap* som gavs mig i öknen.

Men nu då jag i korthet berättar historien om min vistelse på jorden i Palestina, är min avsikt att ni mina läsare skall börja inse och förstå den kunskap som gavs mig vid min upplysning. Min avsikt är att ge er **kunskap**. Hörsägen innebär att något berättas men inte kan bevisas. **Kunskap** innebär att något som berättas eller man läser om, **logiskt och realistiskt sammanfaller med alla besläktade kunskapsposter som redan finns insamlade. Man tycker sig förstå och kan ha tilltro till det man läst eller hört på ett realistiskt och logiskt sätt, varvid den nya informationen blir kunskap. Man VET att det man nu 'vet' är SANT. Man känner 'övertygelse'.**

Till denna dag har vissa bland er innehaft en tro på 'Jesus Kristus', men ni har varit som försigkomna barn. Er tro har delvis varit både blind och accepterande men interfolierad av mycket tvivel. Därför har ni förlitat er på 'Jesus', för att allt vad ni behövde skulle bli er givet. I själva verket har mycket av det ni trodde kom direkt från 'Jesus' varit er egen 'tro på Jesus' som synliggjorts i form av det ni bett om.

Även om denna barnsliga 'tro' är oerhört viktig för ert välbefinnande, måste nu de bland er som är i stånd till att gå vidare på vägen mot andlig fullkomning, finna en djupare nivå av sann **kunskap** om förhållandet mellan sinne och 'materia'.

Då jag var på jorden, förmedlade jag **Sanningen** till människorna, men den misstolkades ständigt. Vad jag i själva verket uttryckte om **tron** var detta:

'Ni ser detta mäktiga stora träd. Det har vuxit fram ur det minsta tänkbara frö.

Se på den vida stammen, grenarna och lövverket. **All denna enorma tillväxt har utgått ur ett litet frö.** Hur är detta möjligt? Varifrån kommer allt trä i trädet och lövverket som pryder det? Är inte detta ett lika stort mirakel som de jag dagligen utför? Är inte detta träds tillkomst lika mycket '**Faderns**' verk som det helande som äger rum bland de sjuka?

'Jag frågar er - vad är ett frö? Kan ni säga mig det? Nej - det kan ni inte. Men jag skall berätta det för er.

'Det är en mycket liten entitet 'medvetande kunskap'. Det är 'medvetandets kunskap' om vad det skall börja vara. Det är ett fragment av 'medvetande' hämtat ur 'Gudomligt Skaparmedvetande.'

'Det är ett fragment av tankekraft **som** hämtats ur 'Faders-tankekraften'- som då det planteras i jorden och vattnas av regnet börjar ikläda sig synlig 'materia' som det äger kunskap om djupt i sitt inre. Denna kunskap är sann, den är hållbar, stark och orubblig. Denna, i fröet inneboende självkunskap, är en övertygelse i 'medvetandet'. Alla livsformer uppstår ur denna målinriktade självkunskap - medvetandets övertygelse. Denna 'medvetandets övertygelse' är vad som skiljer den orörliga jorden och stenarna från allt det som växer på jordens yta. Där ingen 'medvetandets övertygelse' eller 'kunskap om identitet' föreligger växer inget. Medvetandet i jorden och stenarna förblir 'medvetande' försänkt i sömn.

'Om ni därför kunde tro på det ni ber om, *med samma kraft som senapskornet känner sin egen identitet*, skulle allt vara möjligt för er.

'Om ni i ert sinne kunde bära med er ett frö - den fullkomnade planen för era mest behjärtansvärda mål, och visste, bortom alla tvivel, att det kan växa och bära fullkomlig frukt, skulle ni få se detta underbara frö få ett eget liv som sedermera skulle manifesteras i ert eget liv.

'Ni skulle kunna förflytta berg i era liv - de berg som står på er livsväg och hindrar er från att uppnå allt det ni vill - berg som skapats av er själva i tider av obetänksamhet och ondsinta tankar.

'Om blott ni förstod skapelsen och existensen, kunde ni leva era liv i total frihet, med obegränsade prestationer och överskridande glädje. 'Sträva efter att förstå och ni kommer att upptäcka att ni gradvis kommer till insikt.

'Knacka på universums dörr som ger er tillgång till 'Gud' - det 'Universella Faders medvetandet' och ni kommer att finna att dörren öppnas och ni får tillträde till världens hemligheter.

'tro och det skall bli er givet.'

Jag påminde dem också ständigt om att:

'Endast de som äger ett rent sinne och hjärta kan förverkliga dessa mäktiga ting.

De onda kan vara framgångsrikt en tid, liksom kungar och skövlande arméer och de som samlar orättfärdigheter i sitt sinne; de har tillåtits utföra sina gärningar en tid, då ett visst mått av gott kan utgå från det onda, men till slut blir de slagna och deras namn smädas av världen.

Då många bland er vill lyckas uppmanar jag er därför att granska era motiv.

Begär födda endast ur en självisk åstundan efter rikedom och bekvämlighet ändrar slutligen i besvikelse, sjukdom och död.'

Och jag säger till er som läser dessa ord - ingen må försöka förneka Sanningen i det jag säger till dess att de själva har beträtt den Självföröglömmelsens Väg jag vandrade på jorden, har uppnått samma förening med 'Fadern' och samma höjder av obestridlig kunskap och insikt som jag äger. Då ni uppnått allt detta, har ni inte längre någon önskan att förneka den sanning jag förmedlar.

Ni blir däremot oförmögna att avhålla er från att förenas med mig i undervisningen av era medmänniskor. Fram till dess, var fridsamma och låt ingen människa ana er okunnighet.

Hur ofta omfattar inte människorna i världen med glädje min undervisning som varande högt moralistisk och den mest fulländat formulerade vägvisaren till ett gott beteende och dagligt leverne. Emellertid, tillägger de snabbt, skall man frånse berättelserna om miraklen eftersom sådana avsteg från naturlagarna i universum inte är möjliga.

Detta slags tankar bygger barriärer för framtida landvinningar i andlig-vetenskaplig utveckling som det mänskliga intellektet är i stånd till.

I själva verket kom jag inte till jorden för att införa en ny religion eller en högre moralkod än den utgiven av Moses i de tio budorden. Min avsikt var att bibringa en ny syn på 'Gud' som skaparen och en förståelse av själva tillvaron. Ur denna insikt skulle ett nytt sätt att leva uppkomma.

Den rätta inställningen till min mission på jorden, i detta tredje millennium, är att erkänna att de 'mirakel' jag utförde ligger bortom genomsnittsmänniskans förmåga i nuläget. Emellertid var dessa 'mirakel' ett exempel på vad som kan uppnås i framtiden när människors sinnen genomsyrats av den sanna kunskapen om tillvaron och genom sin tro, meditation och bön är helt i samklang med det 'Universella Livets/Kärleksmedvetande.

Är det verkligen sant att jag 'gick på vattnet' när mina lärjungar bordade en båt för att ta sig över sjön? Om ni läst den bibliska versionen av denna händelse förstår ni, att mina lärjungar lämnade mig kvar. Jag längtade efter en möjlighet att återvända till bergen för att än en gång

gå in i djup meditation och ge mitt medvetande en möjlighet att sammansmälta med 'Gudsmedvetandets' universella dimension.

Medan jag befann mig i detta andliga tillstånd som överskrider det mänskliga medvetandet, upplöstes all känsla av det fysiska och extatiskt lyftes jag in i den Universella Livsströmmen och förstod att det UNIVERSELLA LIVET var allt som fanns. LIV var mitt varandes verklighet. Allt annat var blott temporära föränderliga yttringar av det UNIVERSELLA LIVET som synliggjorts. Jag var VISS om, jag kände, att jag var LIVET SJÄLVT och under det jag gled bortom jordiskt medvetande in i det universella LIVETS MEDVETANDE, överskreds lagarna som styrde min fysiska varelse och var inte längre verksamma i mitt kött och blod som utgjorde min mänskliga kropp.

Jag önskade ivrigt att röra mig i detta nya transcendentala tillstånd och fann mig svävande ut ur grottan. Jag såg mina lärjungar ute på sjön och insåg att de var i nöd. Utan ansträngning svävade jag ner för slutningen mot stranden samtidigt som jag började återfå kontakten med mina vanliga mänskliga angelägenheter, - i detta fall med mina "lärjungar"- upptäckte jag att jag landade på vattnet. Jag befann mig emellertid ännu i ett tillstånd där jag helt och fullt insåg att jag Själv var Individualiserat LIV och att min kropp därför var uppfylld av LIVSKRAFTEN, som alltjämt gjorde mitt fysiska tillstånd lättare och omvandlade dess atomiska struktur.

Vad ni måste förstå är följande: att höra och att tänka i det mänskliga medvetande tillståndet - och uppstigande in i en *TRANSCENDENT FÖRSTÅELSE AV DET UNIVERSELLA LIVET*, där det personliga medvetandet är upphävt i det kroppsliga tillståndet och totalt sammansmält med det 'Universella Fadernsmedvetandet' är två helt skilda dimensioner i varandet.

Det mänskliga medvetandet kan ta emot inspiration från det '**Universella Fadernsmedvetandet**', men då den mottagna inspirationen uppblandas med det mänskliga tillståndet misstolkas den ofta på grund av det kunskapsförråd som redan utövar kontroll över hjärnan och därmed över de mentala processerna. Dessvärre blir den inspiration som mottas **kontaminerad och förvrängd** av de starka trosföreställningar som för närvarande vidmakthålls.

Tillståndet för TRANSCENDENS, PERCEPTION och INSIKT uppstår ur det fysiska tillståndet innehar hjärnan inte längre kontrollen. Den kan inte längre påverka detta överordnade perceptions och förståelsetillstånd som är själva Sanningen.

Den är inte längre styrd eller påverkad av mänsklig tro.

Det är ett tillstånd som anger 'Det som är Verkligt' och som finns på andra sidan om det synligt manifesterade och av existensen, i motsats till den mänskliga dimensionens 'Trosuppfattning om Tillvaron'.

I det Transcendentala Medvetandetillståndet är 'mirakel' endast normala yttringar av Universella Lagar.

Förrän jag går vidare i min redogörelse för mitt liv på jorden, vill jag ytterligare understryka att allt i universum utgör ett säreget och individualiserat MEDVETANDETILLSTÅND som blivit synliggjort.

Jag har tvingats nedstiga från mitt nuvarande medvetandetillstånd av UNIVERSELL KÄRLEK, för att återuppleva mitt liv på jorden, som förblivit outplånligt inpräntat i själva jordens medvetandeenergi från dess skapelseögonblick.

Vad ni måste förstå är, att när jag lämnade min kropp i Palestina, lämnade jag också allt som hörde ihop med det livet bakom mig. Jag hade fullföljt mitt uppdrag. När jag dog på korset befriades jag därför. Jag upplyftes in i ett lysande **LJUS** för att vara del av detta **LJUS**, för att **vara** detta **LJUS** och glädjas åt **LJUSET** som är **Universell Kärlek, Liv, Skönhet, Harmoni, Glädje och Hänryckning.**

ATT FÖRFLYTTA SIG MELLAN OLIKA MEDVETANDENIVÅER är ingen lätt eller tilltalande uppgift. Det är endast för att mitt uppdrag på jorden inte var slutfört när jag dog i Palestina, som jag nu återvänder för att bistå er i förberedelserna för ert inträde i en ny tidsålder, i en ny fas av individualiserad existens på jorden.

Ni kan förstå något av det jag avser med 'obehaget i detta företag' om ni erinrar er något tillfälle då ni påmints om en stor sorg i ert liv och märker att ni reagerar med nästan lika stark spänning och emotionell stress som vid tidpunkten då händelsen ägde rum.

Tanken på lidandet och sorgen i det förflutna får er nästan att gråta. Ni känner den ursprungliga nedstämdheten och smärtan återkomma då ni i fantasin återupplever det som skedde. Ni vill kanske dra er undan människorna då ert 'medvetande' nu har dalat från den tidigare kända glädjrika, lugna jämvikten för att än en gång uppleva den 'sänkta svängningsfrekvensen i medvetandet och de medvetandeformer' som ni framkallade då ert lidande först ägde rum.

En förändrad sinnesstämning anger en förändring i era medvetandeenergi. En höjning av svängningsfrekvensen i medvetandet skänker ett fysiskt, känslomässigt och mentalt lyft och gör er glad. En sänkning av medvetandets energier lamslår hela systemets verksamhet och ni känner en begynnande depression - åtminstone en nedsättning av den tidigare upplevda livligheten.

Vad jag beskriver är en **realitet i existensen**.

Hela ert universum manifesterar olika frekvenser av energipartiklarnas svängningar i medvetandet. Då dessa frekvenser höjs eller sänks från en nivå till en annan **manifesterar även de synliga och fysiska strukturerna olikartade energinivåer som föranleder en förändring i de mentala mönstren, i emotionerna och i uttrycksformerna.**

Att jag nedstiger från mitt medvetandetillstånd för att återinträda in i de förhållanden som rådde under min tid på jorden föranleds endast av min *människokärlek*.

I mer än tvåtusen år har de 'kristna' återupplevt korsfästelse traumat. Vissa har t.o.m. upplevt mina stigman, vilket inte är annat än hysteriska och morbida känslomässiga gensvar på det de tror att jag genomled.

Människor har hetsat upp sig till en närmast vanvettig känslonivå då de föreställt sig vandan av mitt lidande som föregick min död. Deras känslomässiga tacksamhet över det jag utstod förorsakar ett tillstånd av fysisk stress hos dem .

Detta skrivs på er långfredag. Jag har kommit just för att tala om min korsfästelse och för att klargöra för er att ni måste bryta upp från all drama som hänför sig till minnet av denna dag. Jag dog - och för mig innebar det en underbar frigörelse.

Det är hög tid att människor vaknar ur sin långa långa sömn och börjar förstå tillvaron sådan den verkligen är - och sanningen om min korsfästelse, som varit fördold fram tills idag.

På långfredagen, år efter år genom århundradena, har ni runt om i världen, framkallat ett kontaminerat traumatiskt 'medvetandetillstånd' som är lika avlägset från den andliga dimensionen av det **UNIVERSELLA SKAPARMEDVETANDET** som helvetet är från jorden.

Då jag nu har valt att återuppleva mitt liv på jorden som personen 'Jesus' genom henne vars sinne är mottagare av mina ord, för att vara världen behjälplig att gå vidare in i en ny fas av andlig/mental utveckling, ber jag dem av er som är mottagliga för mina ord, att lämna denna sedvänja till hugfästelse av min död och även bruket att utöva fysisk 'självförnekelse' under Fastan i åminnelse av mina 40 dagar i öknen. Ni bör ha insett i läsningen av denna berättelse att min tid i öknen var en tid av stor lycka och andlig välsignelse.

Många händelser av stor andlig betydelse ägde rum strax innan min död, som utgör goda exempel på stora **Kosmiska Lagar** i verksamhet i dimensionen för er existens. Jag ger er nu en kortfattad beskrivning av dessa viktiga händelser eftersom mitt syfte är att helt upplysa ert sinne- att ge er kunskap bortom all tidigare kunskap mottagen av någon annan individ i ert universum.

Då jag började förbereda mina lärjungar för min kommande död var detta en oerhört svår uppgift. De var knappt förmögna att undertrycka sin chock och förvåning. Blotta tanken på att jag skulle korsfästas som en vanlig brottsling var fränstötande bortom alla ord och **inte heller ville de mista mig ur sin krets**. Jag hade kallat dem för att följa mig och därmed lämna sina liv som varit tämligen framgångsrika. De hade lämnat sina familjer och hem för att bygga upp ett nytt liv som kretsade runt mig och mitt arbete. De hade varit stolta över mina landvinningar i byarna. De hade varit villiga att associeras med mig och bli kända som mina lärjungar trots förkastelsen och den hårda kritiken från deras religiösa ledare. Till yttermera visso älskade och respekterade de mig, såväl för det sätt jag själv levde upp till min undervisning, för mitt medkännande helande av så många och för att jag skänkte dem tröst i deras olyckliga liv. De trodde verkligen att jag var Guds Son.

Hur var det möjligt att **Guds Son** skulle sluta sitt liv på korset frågade de sig. Deras fasa ökade för varje fråga. Det var otänkbart. De kände en jättelik avgrund öppna sig inför dem - en tomhet i deras liv, en enorm krater i marken på vilken de färdades och en väldig vidd av instabilitet och avsaknad av mening inom dem själva. **Det jag berättade för dem om min kommande korsfästelse tordes de inte tänka på. En sådan sak skulle förgöra allt de hade trott på av hela sitt hjärta.**

Följaktligen motsatte de sig högt och ljudligt allt det jag försökte förmedla och konstaterade om och om igen att något sådant omöjligt kunde ske. När jag stod fast trots deras envetna förnekande, tvingades de småningom att dämpa sin argumentering och **utåt** acceptera att något sådant kunde vara möjligt. Jag sade till dem att de efter min död skulle återse mig och att jag förväntade mig att de skulle fortsätta mitt påbörjade arbete.

Smärtan och argumenterandet som jag väckt i mina lärjungar påverkade också mig djupt. Det var inte något lätt företag att bege mig till Jerusalem där mitt öde väntade mig. Mer än något annat frågade jag mig hur jag skulle hålla måttet inför denna stora utmaning vad gällde uthållighet. Skulle jag kunna transcendera det fysiska tillståndet och gå in i det **Universella Fadernsmedvetandet** och förbli där till dess jag dog? Ibland kände jag stor rädsla för prövningen men vågade inte avslöja denna rädsla för mina lärjungar.

Därför påbörjade jag min sista resa till Jerusalem med kraftigt blandade känslor. Å ena sidan var jag trött på att hela och tala till och undervisa människor, som med gapande munnar lyssnade men inte hade någon verklig förståelse för något av det jag försökte förmedla. Jag hade trott att min kunskap skulle möjliggöra för människor att träda ut ur sitt elände och åtminstone få kontakt med **'Fadern'** och få en skytt av **'himmelriket'**.

Inte ens bland mina lärjungar hade det funnits tillstymmelse till bevis för en sådan andlig uppväckelse. Min besvikelse och känsla av misslyckande gjorde att jag kände mig glad över att få lämna jordelivet för den lysande tillvaro jag visste väntade mig efter döden.

Samtidigt frågade jag mig hur jag skulle uthärda smärtan i korsfästelsen.

Genom hela min mission, hade jag levat i ett mer eller mindre oföränderligt sinnestillstånd av frid - ofta exalterat, där tankarna fokuserats på 'Fadern' Kärleks Medvetandet', allt varandes författare, i förvissning om att jag endast behövde be och det skulle genast vara mig givet. Skulle jag vara jag i stånd att upprätthålla mitt sinneslugn då jag fördes inför Rådet, när jag leddes till min korsfästelse, då jag spikades upp på korset med vikten hängande från händerna?

Då jag nu gav efter för tvekan och rädslor sjönk min normala nivå av medvetandefrekvenser. De var i färd med att ta mig ner på jordeplanet medvetandefrekvenser. Jag blev åter ett byte för mina tidigare aggressioner som nu drev mig till omedgörliga handlingar, som jag aldrig i mitt tidigare tillstånd av total harmoni med **Faderns Kärleksmedvetande'**, skulle ha inlåtit mig i. Mina tvivelsmål och konflikter tog sig uttryck i mitt liv som mänskliga emotioner och impulser som stred mot den **Kosmiska Kärlekens Lag**.

Till att börja med var det händelsen med fikonsträdet. Jag var hungrig och gick till trädet utan att egentligen förvänta mig att finna frukt eftersom det inte var säsong för det. Då mitt sökande var 'fruktlöst' förbannade jag trädet. Tjugofyra timmar senare hade det skrumpnat ända till rötterna.

Det var en chockerande erfarenhet. Det var första gången som mina ord förorsakat skada.

Emellertid visade det för mina lärjungar TANKENS kraft för gott eller ont. Det visade dem att ju mer andligt utvecklad en person är dess större inverkan har hans ord på omgivningen.

Jag tog tillfället i akt att påpeka för mina lärjungar att jag tanklöst hade betett mig såsom genomsnittsmänniskan gör - som *då hon har höga förväntningar - inte får det hon vill ha.*

Vanligtvis reagerar hon med vrede, tårar, fientlighet och även med hårda ord som både kan och inte kan vara ett slags önskan att det skall 'gå illa' för motparten, eller kan hon förbanna den som förmenat henne hennes heta önskan. Nu kunde de själva se vad min förbannelse gjorde med fikonsträdet.

Nu borde de kunna förstå att även om en stark övertygelse kan medföra allt de önskade sig, måste de ständigt vara medvetna om sitt eget mentala-emotionella tillstånd.

De bör inte hysa agg gentemot andra, utan vara snabba att förlåta, ty annars kan de svårt skada dem de hyser agg mot vilket skulle återkomma till dem själva i sinom tid, som skörden av deras sådd.

Dessutom, det man sår, skördar man. Jag visste att det jag gjort mot fikonträdet skulle ofrånkomligt återgäldas mig i en eller annan form.

Jag tog med mig mina lärjungar till templet. Det var många år sedan jag senast varit där och jag visste att mitt besök skulle sätta igång de skeenden som skulle leda fram till min korsfästelse. Några bland människorna kände igen mig och som svar på deras begäran började jag att undervisa dem. Allt fler samlades och trängde undan ockrarna som började klaga. Deras rop och högljudda klaganden störde min tankekedja vid undervisningen. Plötsligt väcktes min vrede. Här samlades människor runt omkring mig i uppriktig önskan att höra **LIVETS** ord som jag inom kort inte längre skulle kunna förmedla till dem. Och så var där ockrarna som försörjde sig på att sälja levande boskap att offras vilket inte gagnade någon människa. Dessa män medförde skulder och elände för människor. Jag kände blodet strömma in i huvudet och välte borden så att pengarna spriddes ut och jag drev ut ockrarna från templet.

Detta ledde till ett förskräckligt liv med mycket ropande och skrikande. Några kravlade omkring nere på marken för att plocka åt sig av pengarna.

Ockrarna nedkallade förbannelser över mig, kallade mig för den onde, en som förrättade Belzebubs och tusen andra djävlaras värv. Prästerna och fariséerna och alla de som satte stort värde på offren i Templet kom springande för att ta reda på orsaken till oljudet och oredan.

Då de fick höra ockrarnas redogörelse var de så indignerade över mina handlingar att de utropade högljudda fördömanden och vecklagan för att imponera på prästerna. De överröstade varandra för att påvisa den avsky de kände för mitt företag. Något sådant hade aldrig förr skådats i templet.

Också de som tidigare lyssnat på mig var nu besvärad av mitt egensinne och undrade vad slags människa jag egentligen var.

De stod tätt tillsammans och betraktade det som skedde då de uppmärksammades av prästerna och fariséerna som övertygade dem om att jag strävade efter att förgöra allt det de trodde på genom att predika om en falsk 'Gud' helt olik den de hört om i synagogan. Prästerna överförde all sin indignerade vrede till folket och övertygade dem om att min synd skulle smitta dem om de fortsatte lyssna till min galenskap. Gradvis övertygades folket om att jag var ett dåligt inflytande och måste avlägsnas före jag kullkastade landets fred och medförde den romerska härskarens vrede över hela Palestina.

Mina lärjungar, skamsna över mitt tilltag, lämnade scenen och gömde sig i prången bortom templet. Då de senare återvände visade de tydligt att de var svårt pressade av mitt

handlande. De undrade om jag mist förståndet, blivit galen genom att först förespå min död och sedan utföra precis de handlingar som troligtvis skulle leda därhän.

Det var vid denna tidpunkt som Judas, som aldrig helt frångått sin judiska tro, började tvivla på om jag trots allt var Messias. I tre års tid hade jag undervisat människorna och man såg ingen lindring av det romerska styret. Tre år och människor var inte närmare den lycka jag utlovat dem. Nu verkade det dessutom som om jag blivit en orosmakare - som nedförde Roms vrede över dem.

Han hade hört, att den judiska Översteprästen önskade bli av med mig, varvid han erbjöd dem sina tjänster att identifiera mig då de så önskade.

Vid tidpunkten då jag skulle inta påskhögtidens måltid med mina lärjungar, ordnade jag så att vi alla skulle äta tillsammans i ett stort måltidsrum. Jag visste att detta var sista gången jag skulle inta föda på jorden. Jag önskar inte gå djupt in i denna natts medvetandetillstånd. Jag kände **stor** sorg över att lämna mina lärjungar som tjänat mig så väl.

Med sorgen återkom alla mina rädslor och konflikter. Jag upplevde ögonblick av djupaste känslomässiga självmedlidande. Det tycktes mig att ingen förstått allt jag försökt göra för mitt folk och det offer jag var beredd att göra för dem.

Johannes höll på med en livlig redogörelse om israeliternas sista natt i Egypten före flykten till öknen. Han talade om Moses uppmaning till varje familjs överhuvud att döda ett ofördärvat lamm, att tillreda det på ett speciellt sätt och med dess blod måla dörren på alla israelitiska hus, ty denna natt skulle änglar komma och döda alla egyptiers förstfödda och deras boskap. Med stor njutning återgav han Egyptiernas rop då de vid uppvaknandet fann sina förstföddas blodiga kroppar. Ingen sparades.

Detta var den sortens avskyvärda berättelser som jag avfärdade som värdelösa för den som sökte en högre andlig Sanning. Jag undrade hur mycket mina lärjungar egentligen förstått, när jag berättade för dem om deras **'Himmelske Fader'** och Hans kärlek till hela mänskligheten. Hur kunde de fägna sig åt tanken på 'änglar' som dödade de egyptiska förstfödda när jag tydligt sagt dem att 'Gud', **'Fadern'** var **Kärleken**.

Men judarna hade alltid varit upptagna av blodsutgjutelse för att sona sina synder. T.o.m. Abraham, den israeliska nationens grundare hade varit övertygad om att han skulle ta sin ende son ut i öknen och döda honom och offra honom till Gud. En hednisk och motbjudande tanke! Jag tänkte på offren av djur i templet. Såsom jag älskade skapelsens alla vilda djur var denna utövning en vederstyggelse för mig. Och nu var jag själv på väg att dödas för att jag vågat säga Sanningen ord. Då jag tänkte på hur lite jag åstadkommit i mina strävanden

att vidarebefordra min kunskap, frågade jag mig varför jag hade sänts ut på en sådan mission överhuvudtaget!

Jag kunde känna en momentan kramtryckning av förbittring och vrede blanda sig med mina vanliga kärleksfulla känslor för dessa män. Med ett visst mått av cynism undrade jag vad för slags symbolisk souvenir jag kunde ge dem, som skulle påminna dem om min undervisning när jag inte längre fanns bland dem. Om de så snabbt glömde bort all min undervisning om '**Faderskärleken**' och kunde glädjas åt den förfärliga historien om påsken, medan jag ännu vistades i samma rum som de själva, hur mycket skulle de då minnas av mitt budskap efter det jag föraktligt dött som en 'brottsling' på korset?

I detsamma tänkte jag, att eftersom de påverkades så kraftfullt av 'blodsutgjutelsen' skulle jag ge dem blod att minnas mig med!

Med dessa ironiska tankar, tog jag ett bröd och bröt det och gav mina lärjungar av det och uppmanade dem att äta. Jag liknade det brutna brödet med min i framtiden sönderbrutna kropp och bad dem upprepa detta 'brytande och utgivande av brödet' som en påminnelse om offret av min kropp för att ge dem SANNINGEN - Sanningen om Gud och Sanningen om livet och om Kärleken.

De insåg att min sinnesstämning var märklig, de slutade att äta, lyssnade, tog brödet och åt det under tystnad. Därefter tog jag min bägare med vin och skickade den vidare till dem och sade att de skulle dricka, för vinet symboliserade mitt blod som snart skulle utgjutats för att jag vågat förmedla **Sanningen om Existensen**.

Jag märkte att skärpan i min röst trängt igenom till dem. Sansat, tog de varsin klunk och skickade bägaren vidare. Men de yttrade ingenting. De kände att jag menade allvar och inte skulle tolerera någon mer diskussion.

Därefter sade jag att en av dem skulle förråda mig.

(Personligen var jag införstådd med hans motiv och visste att det var en nödvändig del i det framtida händelseförloppet. Han spelade endast en roll som hans natur anbefallde honom till. Jag visste att han skulle lida svårt och kände medlidande med honom. Men dessa tankar behöll jag för mig själv.)

Då jag tillkännagav att en av dem skulle förråda mig och sade till Judas att han skulle gå och fullgöra det han måste, vaknade lärjungarna upp och undrade om detta verkligen var deras sista måltid samman med mig?

Nu förelåg mycken känslomässig oro, frågor, t.o.m. motbeskyllningar för att jag lett dem in i denna fälla. Åter frågade de sig vad de skulle ta sig till med sina liv efter det jag var borta?

De ifrågasatte vilken deras ställning i samhället skulle vara om jag korsfästes? De skulle vara utsatta för förlöjligande hävdade de. Ingen skulle någonsin mera tro på ett ord av vad de sade. Djupt nedstämd över deras självcentrerade gensvar på min kinkiga belägenhet, försäkrade jag dem om att de inte behövde oroa sig för sin egen trygghet. De skulle komma att överge mig och inte sättas i samband med min korsfästelse. Efter min död föreslog jag dem att de skulle skingras och återvända till Galiléen.

Detta upprörde Petrus på djupet och han förnekade lidelsefullt att han någonsin skulle förneka mig - men det gjorde han förstås.

All den kärlek jag känt för mina medmänniskor, allt jag velat göra för dem, bemöttes alltjämt, i denna nödens stund, av en total oförståelse, t.o.m. av opposition. Deras enda bekymmer var vad som skulle ske med dem. Inte ett vänligt ord yttrades, inte ett erbjudande om hjälp eller någon förtvivlan för min kommande svåra prövning.

Hur hårt är inte det mänskliga hjärtat, tänkte jag. Hur många mödosamma århundraden måste förlöpa innan människorna förmådde flytta sig bortom sin egen pina och smärta och känna ens den minsta gnutta kärlek och medkänsla för de olycksaliga som befann sig i en värre situation än de själva?

Fastän jag var djupt besviken - till och med sårad - av deras själviska reaktioner, kunde jag samtidigt förstå dem och försökte ingjuta mod i mina lärjungar att möta framtiden och försäkrade dem om att jag alltid skulle vara nära dem även då jag vald dold för deras syn.

Det arbete jag påbörjat skulle föras vidare från livet bortom detta. Jag skulle inte lämna dem ensamma. De skulle känna min närvaro och detta skulle vara en lättnad. Jag sade åt dem att de skulle hålla fast vid sina minnen av min tid tillsammans med dem. Jag förvarnade dem om att det skulle komma

många som vidarebefordrade den kunskap jag givit dem, men också om förekomsten av outsiders som skulle försöka föra in traditionens och förnuftets röst i min undervisning. Mina ord skulle förvrängas så till den grad, att de inte längre skulle avslöja den ursprungliga Sanning jag fört fram till världen. Då jag berättade detta för dem blev de upprörda - också panikslagna. Jag blev lättad att se att min undervisning inte hade varit förgäves trots allt. Den hade inte klingat för totalt döva öron. De bad mig berätta mera - men jag lyfte avvärjande på mina händer och sade att detta var allt jag kunde säga.

I denna stund kände jag att jag sagt allt det jag velat säga medan jag varit på jorden, att min förmedling till människorna var fullbordad. Det enda jag storligen och djupt önskade var att gå in i tystnaden och finna frid och tröst i min kontakt med '**Fadern**'.

Vi lämnade måltidsrummet och vandrade till Olivberget, men mina lärjungars sinnestillstånd präglades av inre konflikter, rädsla och tvivel. Flertalet av dem gick för att förena sig med sina familjer och vänner som alltjämt firade sin egen påskhögtid.

I trädgården fanns ett speciellt stenblock som var utformat som en liten grotta där jag tyckte om att söka skydd för vinden. Där satte jag mig och mediterade och bad och sökte en väg in i den exalterade harmoni jag förr upplevt. Jag visste att då jag förflyttade mig in i samklang med 'Faderskärleken skulle mina rädslor upplösas och jag skulle uppnå ett tillstånd av total och fridfull tillförsikt igen. När jag kände Kärlekens Kraft fylla mig och överta mitt mänskliga medvetande fylldes också mitt hjärta med styrka att uthärda det som låg framför mig. Det skulle vara möjligt för mig att förbli i Kärleken och ge Kärlek till andra ända till slutet.

Så var det också.

Jag tänker inte ens försöka att återinträda i rättegångens och korsfästelsens tillstånd. De har ingen betydelse.

När jag slutligen dog på korset och min ande drog sig tillbaka från min pinade kropp, lyftes jag upp och in i ett utsägligt strålande **LJUS**. Jag omvälvdes av **KÄRLEKENS** värme och välbefinnande på ett sätt jag aldrig förr upplevt. Jag upplevde mig höljd i lovord, i en kraftfull försäkran om väl utfört arbete, en känsla av extatisk universell kraft att fortsätta arbetet och en glädje och hänryckning bortom något det jordiska kan förläna. Jag förflyttades in i ett nytt underbart vackert liv, men nedsteg ändå i medvetandet för att hålla kontakten med dem jag lämnat bakom mig. Jag kunde visa mig för dem som var tillräckligt sensitiva för att se mig. Historien om Tomas som vidrörde mina sår är emellertid nonsens. Mina lärjungar visste inte att jag i hemlighet hade avtalat med Josef av Arimathea att han skulle föra min kropp till sin egen obrukade grav efter min död. Där skulle han smörja den på sedvanligt sätt före solnedgången. Vid mörkrets inbrott då Sabbaten firades av alla i Jerusalem skulle han, med hjälp av två pålitliga tjänare, via sidovägar, föra min kropp till en bergstrakt utanför Nasaret, i Galiléen. Där skulle han med hjälp av mina släktingar, om han följde mina direktiv, finna en dold grotta som skyddat mig från stormar och människor när jag var ung, olycklig och upprorisk, i opposition mot världen. Josef lovade mig att han skulle finna grottan med hjälp av en karta han fått av mig och lämna mig där efter det att jag balsamerats ytterligare. Han skulle ordentligt täcka in den trånga öppningen för att hejda inkräktare. Där har min kropp vilat befriad från all åverkan.

Det har sagts att 'min kropp uppstod från de döda'. Detta är en orimlighet hopkokad av jordiska sinnen, som inte visste hur de skulle förklara min död på korset som en brottsling på ett tillfredsställande sätt. Varför skulle jag vara i behov av en jordisk kropp för att fortsätta min

existens i nästa dimension? Hur kunde en så löjlig myt fortgå ända in i det tjugonde århundradet? Det har varit ett mått på bristen av förståelse hos de 'Kristna' att de fram till denna dag blint har accepterat en sådan dogm.

Överväg noga detta. Efter att ha blivit förlöst från min jordiska kropp och efter min upplevelse av extas och lysande hänryckning, då jag trädde in i en högre dimension av **UNIVERSELLT MEDVETANDE**, skulle jag då vilja återvända till den jordiska dimensionen för att återinträda i kroppen?

Till vilken nytta skulle den vara för mig i er värld eller i min? Även om den 'fysiska substansen' i min kropp kunde ha förändrigats då den var i fullkomlig samklang med '**Faders Kärleks Medvetandet**' medan jag ännu levde på jorden, skulle inte min kropp vara en belastning och ett hinder under min fortsatta färd i de högre Andliga Rikena?

Det synliga är blott manifestationen av specifika svängningsfrekvenser av medvetandet som framkallar ett 'SKIMMER AV SMÅ KORN ELLER PARTIKLAR' som ger intryck av att vara fast materia.

Varje synlig substans äger sin egen unika svängningsfrekvens. En förändring av frekvensen medför en förändring i 'materians' utseende. Då medvetande energierna förändras, förändras också 'materia' i sitt uttryck.

Därför var det möjligt för mig att fokusera och sänka mina medvetandefrekvenser till den nivån att min form blev synlig för det mänskliga ögat. Jag kunde återvända till mina lärjungar och bli sedd av dem. Jag gjorde det också. Jag älskade dem mer än någonsin förr och var skyldig dem så mycket tröst och stöd jag bara kunde ge dem efter min död.

Inte nog med detta, det var nödvändigt att rikta min egen kraft in i deras sinne för att ge dem styrka och mod att fortsätta det arbete jag påbörjat.

Emellertid vill jag understryka för er att ett 'individualiserade medvetande' som har lyft sig till de svängnings frekvenser som leder till själva porten för den **Universella Skapande Dimensionen** omvandlas till ett **INDIVIDUALISERAT LJUS**, ett **INDIVIDUALISERAT MEDVETANDE** som inte behöver en kropp för att ge uttryck åt och kunna glädjas åt allt det som det **GLORIÖSA MEDVETANDET** kan avspegla de högsta **ANDLIGA SFÄRERNA**. Det är ett enastående hänryckningstillstånd där alla behov, begär, impulser saknas som upplevs av dem som ännu inte helt tagit sig bortom och ovanom egot.

Medan ni lever på jorden förblir ert intellekt förankrat inom vissa parametrar av svängningsfrekvenser, fångslade i kroppar som har sina egna behov. Om ert medvetande i sanning skulle sväva bortom dessa parametrar skulle ert jordiska jag upplösas. Då jag var fånge i kroppen, var också jag till stor del begränsad till dessa parametrar av svängningsfrekvenser och medvetande.

Därtill kommer, att fantasin inte kan sväva bortom era tidigare erfarenheter och därmed är ni begränsade till ert förflutna som ni projicerar in i er framtid.

Emellertid leds ni gradvis vidare av dem vars sinnen är tillräckligt sensitiva för att ha tillgång till de högre andliga dimensionerna och därför kan röra sig bortom ert nuvarande medvetandes begränsningar. De kommer att återge för er de underbara upplevelser och varandestillstånd som ligger bortom ert eget och som ni själva kan eftersträva. På detta sätt går er andliga utveckling vidare stegvis.

Då ni överskrider ert ego och det dör bort i ert medvetande lever ni fullödig i '**Fader**' **kärleksmedvetandet**' och finner himmelrikets verklighet i ert liv, inom er själva och i er omgivning.

För att göra det möjligt för er att nå dessa höjder av kärlek, glädje, harmoni och lycksalighet levde, arbetade och dog jag i Palestina och har nu kommit till er i dessa **Brev**.

Låt inte mitt arbete vara förgäves denna andra gång. Då ni läser dessa brev. sök, meditera och be om inspiration. Ni kommer att känna '**Faderns**' gensvar och om ni uppmärksamt lyssnar dagligen kommer ni att höra '**Faderns**' röst.

Denna röst är ständigt med er.

Rasera barriärerna som skapats ur egenviljan. Öppna er för att mottaga styrka, kraft, inspiration och kärlek direkt från '**Fader**'**KärleksMedvetandet**'.

Läs och läs igen dessa **Brev**, så att de med tiden absorberas in i ert medvetande. Då ni gör detta färdas ni mot **LJUSET** och ni utstrålar **LJUS** till andra. Detta **LJUS** är inte bara 'ljus' som elektricitet är, men är själva det **UNIVERSELLA MEDVETANDETS** natur så som jag beskrev det i **Brev 1**.

Därför kommer ni att utstråla villkorslös kärlek i det ni utstrålar **LJUSET**.

Ni gynnar varje annan levande varelses växande och andliga utveckling.

Ni kommer att längta efter att ge näring och kraft, ni kommer att arbeta för att utöka skydd, läkning och utbildning. Ni kommer att längta efter att vara delaktiga i etablerande av en kärleksfull lag och ordning inom vilken alla kan leva i harmoni, framgångsrikt och blomstrande.

Ni kommer att befinna er i Himmelriket.

Ha dock inga illusioner.

Då åtgärder vidtas för att introducera dessa **Brev** till yttervärlden kommer samma motbeskyllningar, samma fördömanden, samma tal om satan och djävulen att framföras som fördes då jag först undervisade i Palestina. Var starka, be om mod. De som uthärdar intill slutet kommer att resa sig övertumultet och våldet och få vila ut i frid och lycka i riket.

